Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1016/2025
18.11.2025. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА због три кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Мирослава Лукића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 12К.бр. 858/19 од 13.01.2025. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1.бр. 74/25 од 17.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 18.11.2025. године, једногласно је донео:

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Мирослава Лукића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 12К.бр. 858/19 од 13.01.2025. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1.бр. 74/25 од 17.04.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Лесковцу 12К.бр. 858/19 од 13.01.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења три кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, за која му је суд претходно утврдио казне затвора у трајању од по 7 месеци, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 8 месеци. Одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећених, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1.бр. 74/25 од 17.04.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Лесковцу 12К.бр. 858/19 од 13.01.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Мирослав Лукић у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, иако не нумерише, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП наводима да је побијаном пресудом одступљено од садржине оптужног акта у погледу времена и начина извршења предметних дела – тзв. повреда истоветности.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона, одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе, у образложењу пресуде на страни 3, став два, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и поступку пред апелационим судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева означава повреде закона из члана 439. тачка 4) и члана 441. став 1. ЗКП, док у образложењу захтева указује на и на

погршено и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП наводима да је у спроведеном поступку првостепени суд непотпуно и нетачно, односно погрешно утврдио чињенично стање, као и на повреду закона из члана 395. ЗКП наводима да је суд одбио доказне предлоге да се као доказ прочита оверена писана изјава - одбрана окривљеног АА , као и да се као сведоци саслушају оштећени ББ и ВВ и сведок одбране ГГ.

Међутим, повреде закона из члана 440., члана 439. тачка 4), члана 441. став 1. и члана 395. ЗКП не представљају законом дозвољене разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек - захтев за заштиту законитости, због чега је Врховни суд захтев, у наведеном делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић